

A close-up portrait of a woman with long, dark, wavy hair blowing in the wind. Her eyes are looking slightly to the right of the camera. The lighting is soft and natural, highlighting her features. The background is dark and out of focus.

MOTÝL

SKAP!

Mária Ďuranová

SKAP!

Mária Ďuranová

SKAP!

Mária Ďuranová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

„Súčasný stav vo svete je výsledkom najmä arogancie moci
a pokrytectva krajín západnej kultúry.“

Tomáš Chrenek

Venujem Mirkovi

Copyright © Mária Ďuranová 2011

Design © Motýl design 2011

Cover photo © Pavel Danel, ČR

Na obálke: Edita Ďuranová

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2011

ISBN: 978-80-89482-42-9

S K A P!

Štyri písmenká a koľko nenávisti sa v nich ukrýva. Linda kráčala rýchlym krokom, chvíľami mala pocit, že priam uteká z nákupného centra, kde sa v kaviarni pred chvíľou stretla s Tomášom. A len ďalšiu chvíľu trvalo, kým vyslovil to hnusné slovo. Hodil jej ho do tváre, len čo vstala od stola a dala mu jasne najavo, že ich rozhovor je definitívne ukončený. Rozzúrený ako býk v aréne len ťažko krotil svoje emócie, vstal, no nie preto, aby sa s ňou slušne rozlúčil, iba sa poobzeral, či ich niekto nesleduje, potom ju surovo zdrapil za rameno a na rozlúčku zasyčal *Skap!*

Vystrašene mu pozerala do očí, na okamih nechápala. Nevedela, či sa jej to všetko iba zdá, či tie štyri písmená naozaj počuje z úst kedysi tak milovaného muža a či ich on naozaj adresuje jej. Keď pochopila krutú realitu, hrdo odula pery a vytrhla sa mu z pazúrov, ktoré zarýval do jej tela, a vyrazila k východu. Nevnímala dav, nevnímala žiadny ruch, v hlave jej rezonovali len tie štyri písmenká.

S K A P!

Teda až na takúto nenávisť sa premenila ich desaťročná láska. A to si kedysi myslela, že Tomáš je zmyslom jej života. Verila, že aj on ju bezhlavo ľúbi. Veď plánovali prežiť spolu celý svoj život, nikdy by jej ani nenapadlo, že ju raz opustí. Zo samej lásky mu celé roky ochotne odpúšťala malé klamstvá, prehliadala

vypočítavú povahu a vôbec nechápala, že on ju len bohapusto využíva. Veď aj tá jeho firma fungovala dokonale iba vďaka jej manažérskemu talentu. Celé roky mu radila, keď ako jeho asistentka, pravá ruka, sekretárka a dievča pre všetko, aj pre dobrý sex, ohrievala stoličku v kancelárii jeho firmy, celé roky mu zháňala zákazky a vďaka svojej komunikatívnej povahe, praktickému zmýšľaniu a možno aj šarmantnému vzhľadu nemal on núdzu o slušný zárobok, z ktorého jej posúval symbolickú almužnu. Veď treba investovať najmä do nového domu. Hneď po svadbe sa pustili do jeho stavby. Spoločnými silami ho navrhli, prepočítavali náklady, stavebné firmy sa u nich striedali ako na páse, len aby sa konečne dočkali svojho sna, vilky, v ktorej spolu zostarnú a budú sa milovať až do smrti. Do tej stavby vložili všetky svoje predstavy o príjemnom hniezdočku, premysleli všetky detaily, ktoré mali v budúcnosti zamilovanej dvojici, teda im dvom, vytvárať príjemnú atmosféru na spoločné milovanie, oddych, prácu, nezabudnuteľné plynutie času, na ktoré budú v starobe s láskou spomínať a myšlienky na ich spoločný život strávený v krásnom dome budú na ich zvráskavených tvárach vyvolávať úsmev, v duši šťastie a v srdci lásku. Bola si takmer istá, že manželmi zostanú naveky. Aké bolo jej prebudenie do reality, keď pár týždňov pred definitívnym sťahovaním do hotovej stavby zistila, že posteľ jej manžela zohrieva aj telo ďalšej krásavice, mladšie a pevnejšie, na to nechcela teraz už ani pomyslieť. Zakaždým ju totiž pichlo pri srdci sklamanie, ktoré bolo takmer neúnosné. Zľakla sa, že ak sa tej bolesti poddá, nikdy v živote už nedokáže nikoho úprimne milovať. Skutočná láska sa vraj v živote človeka vyskytne len raz, možno dva razy, čítala to v nejakom múdrom časopise. Teraz sa obávala, že ona už má svoj limit vyčerpaný. V každom ďalšom vzťahu bude už príliš nedôverčivá. Napriek tomu cítila, že nechce stráviť zvyšok svojho života osamelá a zatrpknutá. Tomáša neskutočne milovala,

ale, našťastie, mala celkom rada aj samu seba. Aspoň do tej miery, že napriek sklamaniam si vo svojom zrelom veku ešte chcela čo-to užiť. Cítila, že ten zradca jej nestojí za to, aby sa kvôli nemu navždy zmenila na uplakanú bytosť, ktorá zanevrie na prítomnosť i budúcnosť a naveky sa bude už len zmietať v ľútosti nad svojou minulosťou. Takú radosť mu predsa neurobí! Verila, že každý pád na dno v živote človeka má nejaký význam. Prinajmenšom taký, aby sa od neho človek zasa odrazil, vzchopil sa a išiel svojou cestou ďalej. Veď každý koniec znamená začiatok niečoho nového. Aj ona svoju životnú prehru pojme ako výzvu. Nedopustí, aby sa poddala ľútosti a aby jej nový začiatok nebol úvod do niečoho lepšieho a krajšieho. Každý jej ďalší deň musí smerovať k lepšej budúcnosti. Ako to však urobí, to zatiaľ nevedela.

Zaparkovala pri bytovke, kde na prvom poschodí obývala svoj skromný byt. Vládol v ňom chaos, kopu drobností ešte stále nemala vybalených, v predsieni zavádzali škatule s kuchynským riadom, dôkladne obaleným do starých novín. Vo veľkom prútenom koši na bielizeň oddychovali knihy, ktoré vláčila všade so sebou, s tajnou túžbou, že raz si zoberie dovolenku z toho svojho uponáhľaného života a konečne si ich prečíta. Pár kusov nábytku, ktorých sa odmietla vzdať, trónilo v dvoch malých izbičkách a čakalo na svoj ďalší osud. Nestihla svoj nový domov zatiaľ zariadiť, veď len donedávna žila s Tomášom v jeho byte. Jej byt, ktorý jej zanechali rodičia, a ktorý jej teraz poskytol útočisko, prenajímala. Peniaze sa zišli pri stavbe domu. Keď zistila, že Tomáš sa na rozvod precízne pripravil a firmu i rozostavaný dom prepísal na svojho brata, pochopila, že nemá šancu vytĺcť z neho spravodlivú polovicu majetku, a vlastne ani nemala energiu naťahovať sa s ním o svoje práva. Nakoniec ju odbavil skromnou hotovosťou a ojazdeným autom. Keď s ním žila, nikdy sa nezamýšľala nad svojím vlastným finančným zabezpečením, vždy sa spoliehala

na svojho manžela, mysliac si, že čo je jeho, to je aj jej a naopak, veď tak by to malo podľa jej predstáv v manželstve fungovať, no nie? Naivne tomu verila až do toho prekliateho okamihu, keď zistila, že vilka na kraji mesta, ktorú s takou vervou a láskou spoločne stavali, do detailov zariaďovali, v ktorej uvarila more gulášu pre všetkých tých elektrikárov, murárov, obkladačov a ďalších majstrov, bude síce obývaná zamilovanou dvojicou, ale ona už nebude jej súčasťou.

Skončila. Bez Tomáša, bez práce a v podstate aj bez peňazí. Veď to, čo jej vyplatil, bude sotva stačiť na dôstojné zariadenie nového domova. Čo sa týka vlastnej existencie, vrátila sa o desať rokov späť. Do dvojizbového bytu v centre malého okresného mesta, tam, kde si kedysi užívala bezstarostnú mladosť pod krídlami svojich rodičov. Bezstarostnú, až kým sa nestalo to nešťastie. Nešťastie?! Teraz, s odstupom rokov, to už tak nebrala. Keď ako osemnásťročná prišla do druhého stavu s Marcelom, ktorý o ňu okamžite stratil záujem, rovnako ako o malý zárodok, ktorý sa v jej tele začal napriek jej úprimnému protestu vyvíjať, myslela si, že nastal koniec sveta. Aká irónia! Čo by mnohé dnešné neplodné páry dali za to, keby tak ľahko prišli k dieťatku ako vtedy ona. S Marcelom sa vyspala len dvakrát a už sa nečakane stala budúcou mamičkou. Skončili sa jej plány o vysokej škole, zo dňa na deň vyvrelo sklamanie aj v dušiach rodičov, ktorí dlho nechceli prijať fakt, že ich jediná dcéra práve navždy zmenila ich predstavy o svojej budúcnosti. Po mnohých uplakaných rozhovoroch sa nakoniec rozhodli dcére pomôcť a spoločnými silami priviesť na svet to nevinné stvorenie, ktoré sa v matkinom tele vyvíjalo a rástlo do krásy, akoby žiadny stres nepociťovalo. Ignorovalo, čo sa deje vonku. Len si spokojne uberalo živiny z jej tela a rozhodlo sa, že sa jednoducho narodí bez ohľadu na duševné rozpoloženie členov svojej budúcej rodiny. S pomocou obetavej mamy a nemého

pozorovania budúceho deda vychovala Linda šikovného, pekného a zdravého syna. Jej šťastie! Vladko, ktorý dostal meno po svojom dedovi, si teraz hovel na internáte a užíval si život študenta. Len čo sa po období plnom mamičkovských starostí aj ona zaradila do normálneho života a našla si miesto v stavebnej firme, celkom zabudla na sklamanie, ktoré jej priniesla jej prvá životná láska. Ani sa nenazdala a znovu sa úprimne zamilovala. Nemusela ani vyvinúť žiadne veľké úsilie, šéf bol naozaj sympatický, úspešný a charizmatický muž. Tomáš nebol žiadny veľký krásavec, ale mal to, čo ženy nesmierne priťahovalo. Sebavedomie, postavenie a dokázal byť k žene veľmi nežný. Ochotne opätoval šarmantnej asistentke svoje city, potom aj nežné dotyky a Linde sa po dlhých rokoch zasa zdalo, že slnko svieti akosi krajšie, že jeho lúče sú teplejšie a že vtáky spievajú akosi radostnejšie a usilovnejšie ako kedykoľvek predtým. Po svadbe, ktorá sa odohrávala len za prítomnosti svedkov a pár kolegov z firmy, bola šťastná ako nikdy a naozaj sa tešila zo života.

Osud jej však o dva roky zasadil ďalšiu ranu. Na ceste z dovolenky v Chorvátsku jej rodičia tragicky zahynuli. Stret s kamiónom, za volantom ktorého upadol vodič do mikrospánku. Už nikdy sa živý neprebudil. A zaspali aj jej rodičia. Naveky. Niekoľko mesiacov si myslela, že sa z tej straty nikdy nespamätá. Pomohli antidepresíva, plynúci čas a vtedy ešte chápvavý a milujúci manžel Tomáš. Každodennými prejavmi lásky učičíkal bolesť v jej duši, pomohol zoceliť utrápenú dušu a zasial semienko do jej srdca, z ktorého sa vykľulo poznanie, že napriek tej veľkej tragédii je stále prečo žiť a nie všetko bude v jej živote už len zlé a bolestivé. Vladko, jej šikovný syn, bol dostatočným dôvodom, aby mal pre ňu život aj ďalší zmysel. S nečakanou stratou rodičov sa síce nikdy nezmierila, ale podarilo sa jej aspoň prijať ich odchod ako niečo, čo ani pri najlepšej vôli už nedokáže zmeniť, jednoducho,

muselo sa to stať, lebo osud to tak chcel a hotovo. Akurát na svojho syna sa upla ešte silnejšie a čím viac chcel mladý rebel žiť podľa svojich predstáv, tým viac sa upínala na svojho manžela. Bola by za neho aj dýchala. No on už o to nestál.

Prešlo mnoho nekonečne dlhých dní a nocí od ich rozvodu, kým konečne pochopila, že nemôže do konca života fňukať nad rozliatym mliekom. Najskôr slobodná mamička, potom svadba, rozvod, veď už nič horšie sa nemôže prihodiť. Hovorí sa, že najsilnejší vzpierač je ten, kto sa dokáže vzoprieť sám sebe. Aj ona sa konečne vzoprela svojmu osudu a postupne sa vyrovnala s tým, že šťastné manželstvo s Tomášom už zostane navždy len jej nesplneným želaním. Zmierila sa s tým, že sa stala obeťou falošnej lásky, obeťou muža, ktorý ju využil a odkopol, pričom ona ho z úprimného srdca milovala a obdivovala, a zmierila sa aj s nálepkou rozvedenej ženy. Po dlhých týždňoch sa znovu nadýchla a zasa dostala chuť žiť. Dokonca sa potešila stretnutiu s Gustom, ktorého už roky poznala, ale celé roky nevidela. Sama sa čudovala, ako jej poskočilo srdiečko, keď jej vyjavil, že je tiež rozvedený a momentálne nezadaný. Spomenula si, že sa jej páčil už na škole a že by vôbec nebola proti, keby o ňu prejavil záujem. Keď sa znenazdania stretli v banke, s nefalšovanou radosťou sa s ním zvitála a akosi automaticky vyčarila na svojej tvári koketný úsmev. Obaja však mali naponáhlo, len úchytkom sa porozprávali o svojich životoch a dohodli si stretnutie pri káve. Veľmi sa tomu potešila.

A zrazu, keď už začínala mať plnú hlavu nového života, pripomenul sa jej ten sviniar Tomáš. Zavolať, akoby sa medzi nimi nič zlé nestalo, a požiadal ju o stretnutie. Bola fakt zmätená. Žeby mu predsa len došlo, že takú oddanú manželku, akou mu po celé tie roky bola ona, nemôže už žiadna iná v jeho srdci ani v posteľi nahradiť? Uvažovala, či by mu dokázala odpustiť a vrátiť sa

k nemu. A bola priam zúfalá z poznania, že sa dočkala kladnej odpovede.

Keď prichádzala na miesto stretnutia a už z diaľky zazrela svojho bývalého, prepadol ju smútok. Ale aj vzrušenie. Tomáš vyzeral ako vždy skvelo. Dokonale oblečený džentlmen, ktorý zaujme každé ženské oko. Žiadnej z nich neprekážalo, že má riedke vlasy, kúty na čele akosi viac vystúpené a pribudlo aj pár kíl. Až jej zamrelo srdce, keď ho po takom dlhom čase uvidela sedieť pri stolíku, obzerat' sa naokolo a trochu nervózne klopkat' prstami po jeho drevenej doske. Keď k nemu pristúpila, v jeho chladných očiach si prečítala iba ľahostajnosť. A keď zistila, že ju chcel vidieť len preto, aby ju požiadal o pomoc pri obnovení spolupráce s najstabilnejším a najsolventnejším klientom, mimochodom, jej priateľom z detstva, skoro ju porazilo. Celé roky svojmu mužovi zabezpečovala cez Dominika lukratívne zákazky. Keď sa dozvedela pravdu o manželovej milenke, ktorá mu vôbec nebola ľahostajná, postarala sa, aby dobrý klient, stratil o služby toho hnusného zradcu a neverníka navždy záujem. A ten chudák tu teraz sedel oproti nej a žobronil, aby zákazky pre jeho firmu obnovila, vraj, ako mu to mohla urobiť, nech to dá okamžite do poriadku, veď on by jej za to nejakú tú tisícku ešte dal. Žiada ju len o to, aby sa prihovorila a Dominikovi pripomenula, že jeho firma mu je naďalej k dispozícii, že výberové konania, ktoré v minulosti s pravidelnosťou vyhŕaval, by rád vyhŕaval aj v budúcnosti. Najskôr ju presviedčal zaliečavo, potom nahnevane a nakoniec výhražne.

„To je od teba pekné svinstvo!“ syčal jej do tváre, keď mu došlo, že u nej už nepochodí. „Takto sa mi pomstíš! To mám zato, že som ťa celé roky živil?! Mala by si mi byť vďačná! Veď som ti dával robotu! A bývali sme v mojom byte! Vieš si vôbec predstaviť, ako dobre si sa pri mne mala? Koľko si ušetrila na nájomnom?“

Tak takýto pohľad má ten gauner na lásku! Veď tvrdil, že ju miluje! A teraz jej ide toto vyhadzovať na oči? Ona sa finančne nijako nepodieľala, alebo čo?!

„Preboha, Tomáš! Veď som bola tvoja manželka! Spávala som s tebou a starala sa ti o domácnosť! A peniaze z nájmu za byt po mojich rodičoch som predsa vrážala do stavby! Veď to dobre vieš!“ zagánila na neho Linda udivene i nenávistne zároveň.

„Tak s týmto na mňa nechod! Peniaze, ktoré si tam investovala TY, som ti predsa do haliera vyplatil! Tak sa stále netvár, akoby si ešte mala nejaký podiel na dome! Nezostal som ti nič dlžný!“ chripel nenávistne. „A to, že si so mnou spávala?! Pche! Akoby si mi tým robila nejakú láskavosť! Ja som financoval nájom, stravu, stavbu, všetko! A okrem toho, veď aj ja s tebou som spával! Alebo nie?!“

Linda bola zrazu celkom pokojná. V tej chvíli si uvedomila, že ten všivák ju vôbec nemal rád! Že on má rád len peniaze a sám seba! Že tých desať rokov života s ním bol len obyčajný klam. A že vlastne nie je za čím banovať.

„Žiadam ťa, aby si veci dala do pôvodného stavu!“ omieľal Tomáš dookola a vôbec nechápal, že tými slovami u nej dosiahne len pravý opak.

Toľko drzosti! Ten úbožiak nemá žiadnu chrbtovú kosť! pomyslela si znechutená sama zo seba. Ako len mohla byť toľké roky taká zaslepená, že neodhalila skôr jeho krivý charakter? Zrazu jej ho bolo ľúto. Ale aj samej seba. I toho, že toľko rokov stratila s človekom, ktorý nemá o skutočnej láske ani potuchy.

Len čo sa v staronovom byte usadila do kresla, takého koženého, čo trochu vŕzga pri každom dopade tela, a zapálila si cigaretu, ozval sa mobil. Sledovala, ako sa jej ruka roztriasla. Veru, ak jej znovu volá, určite stratí nervy. Chvíľu váhala, potom vstala a zamierila k polici v predsieni, kde sa vo svižnom rytme

natriasal telefón. Keď zbadala meno priateľky, s úľavou si vydýchla a ozvala sa.

* * *

„Žiješ, alebo ste sa pozabíjali?“ spýtala som sa, keď mi Linda konečne zdvihla telefón.

„Zatiaľ žijem, ale mala som na mále! Vieš čo, Erika? Po dvoch hodinách jazdy domov sa mi ešte stále trasie žalúdok od hnevu! Je to totálny chrapúň!“ hromžila. A len čo mi v skratke vyrozprávala, prečo ju bývalý tak veľmi túžil vidieť, prišlo mi jej úprimne ľúto. Akosi som tušila, že tajne dúfala, že Tomáš chce obnoviť ich vzťah. A celkom som chápala jej terajšie rozčarovanie. Do posledných rokov jej života som nebola až taká zasvätená, ale vedela som, že toho kreténa neskutočne milovala. Zranené srdce priateľky potrebovalo teraz povzbudiť, pozbierať sa a ja som považovala za svoju povinnosť stáť v týchto ťažkých chvíľach po jej boku.

„Kašli na neho! Tisíckrát som ti hovorila, že ten chlap za to nestojí! Veď vieš, že chlapi sú ako sedmové karty!“

„Sedmové karty?“

„No, sem-tam sa mihne nejaký kráľ, ale zvyčajne sú to samí dolníci,“ uškrnula som sa. „A Tomáš je jedným z nich!“

Odpoveďou mi bolo žalostné zaskučanie, ktoré malo ďaleko od pobaveného smiechu, a tak som rýchlo dodala:

„Linda, celé tie roky si bola ako slepá! Nechcela si si dať povedať! Jednostaj som ti hovorila, že pokiaľ ti frajer účtuje ešte aj benzín, ktorý prejazdíš na jeho aute, nie je to v poriadku! A ty si si ho nakoniec ešte aj vzala! Preboha! Kašli už na neho! Buď rada, že si sa ho zbavila! Stretneme sa po robote na káve?“ drmolila som ďalej. Vonku konečne svietilo slniečko a jeho lúče mali blahodarný vplyv na moju psychiku. Pre mňa už toto bol dostatočný dôvod,

aby som sa radovala zo života, teplo, ktoré mi tá žltá guľa posielala cez ufúľané okno malej kancelárie, mi slastne prechádzalo po chrbte a ja som si ten pocit nevedela vynachváliť.

„O piatej?“ počula som Lindin hlas.

„Fajn. Teším sa. Všetko mi porozprávaš, jasné? A hlavu hore! Buď šťastná, že si sa takého chumaja zbavila! Nezabúdaj, že si v najlepších rokoch a to najkrajšie v živote ťa ešte len čaká,“ zaklamala som trošku. Ved' čo už sú to najlepšie roky? Štyridsiatku sme mali obe za sebou a ja som tušila, takisto ako aj moja priateľka, že veľa vody už asi v našich citových životoch nenamútime.

* * *

Kým som postávala neďaleko bistra, kde sme často rady sedávali pri kávičke a pohári vínka, a sledovala Lindu, ktorá mi rýchlym krokom išla v ústrety, uvedomila som si, ako veľmi som sa mylila. Napriek štyridsiatke vyzerala moja priateľka závideniahodne. Nejedna z pozorovateľov by jej hádal o päť rokov menej. Neboli za tým žiadne plastiky ani drastické diéty. Kdeže! Linda bola od prírody štíhla a trápenie z posledného obdobia jej ešte pár kíl ubralo. Dlhé blondavé vlasy jej povievali a nadhadzovali sa v rytme ráznych krokov. Kožený plášť siahajúci až po lýtka pri každom jej pohybe odkrýval štíhle nohy, jemná šatka okolo krku navodzovala eleganciu a slnečné okuliare, ktoré si určite vyberala mimoriadne precízne, aspoň podľa toho, ako veľmi jej sekli, prezrádzali o vkuse majiteľky len samé pozitíva. A čo si budeme hovoriť, aj o spôsobe a úrovni života. Nádejala som sa, že vyzerám minimálne tak dobre.

Len čo sa však Linda ku mne ešte viac priblížila, uvedomila som si, že úbytok na váhe jej bol skôr na škodu ako na osoh. Keď si zložila slnečné okuliare, zbadala som ešte stále strhanú tvár.

Našťastie, objavil sa tam aj náznak víťazoslávneho úsmevu. Po dlhom čase totiž priateľka držala v rukách tromf. Pocit, že konečne nad tým sviniarom Tomášom vyhráva ona. Že má navrch. So spokojným žmurknutím sa na mňa usmiala a rozopla gombík na plášti. Zdvihnutím palca som pochvalne zhodnotila nový kostým, ktorým si aspoň sčasti vykompenzovala nabúrané sebavedomie.

Pohľadom sme prebehli osadenstvo malej kaviarne, bola to pre nás nezaujímavá zložka populácie. Posedávali tu väčšinou študenti z neďalekého gymnázia, všetci tí mladí, ktorí si mysleli, že pojedli všetku múdrosť sveta a že ľudia nad štyridsať patria už do starého železa. V prípade, že si takí starci nebodaj ešte občas doprajú aj nejaké tie posteľné radovánky, sú určite úchylní, nechutní a zvrhlí. Tí sa ešte len budú čudovať, aké myšlienky im budú behať v hlavách v našom veku, usmiala som sa v duchu. Ale vôbec som im to nezazlievala. Dobre som si pamätala, že v ich veku som rozmýšľala podobne a pri predstave, že aj moji rodičia, vtedy zrelí štyridsiatnici, by ešte mohli byť pri chuti, mi naskakovala priam husia koža. Pred očami sa mi na okamih vybavila aj urazená tvár otca, keď mu jeho syn a môj brat Michal, len čo zistil, že si v päťdesiatke našiel náhradu za mamu, celkom vážne povedal, že v jeho veku by si už mal kúpiť skôr psa. Na rozdiel od Michala, ja som otca chápala. A Matilda, žena, s ktorou sa zoznámil v kúpeľoch, sa mi celkom pozdávala. Dokonca som sa s otcom úprimne tešila, že si ešte čo-to užije, že má zasa dôvod žiť a neupína sa na nás dvoch, ustavične vyťaženu dcéru a rozlietaného syna, ale ani sa nepodáva samote, ktorá ho obklopovala po smrti mamy.

Precitla som do prítomnosti, slankou zamiešala latte a pozrela na Lindu. Pozorne si ma premeriavala.

„Si ostrihaná?“ skúmala ma.

Odmietavo som pokrútila hlavou.

„Nie. Len mám iný účes.“

„Pristane ti to. Vyzeráš akosi mladšie,“ zhodnotila a ja som sa zrazu cítila lepšie. Automaticky som si prstami vlasy zasunula za uši a spokojne si odfúkla. Ženy v našom veku tešila už aj tá najmenšia pochvala týkajúca sa vzhľadu. Čím bola úprimnejšia, tým viac. Ponorili sme sa do rozhovoru, ktorým sme si prečistili duše a nabili sa energiou do ďalších dní. Po dvoch hodinách vzájomného vylievania si našich ženských duší sme odkráčali k autu. Linda šikovne manévrovala ulicami mesta, až zaparkovala pred svojím terajším útočiskom. Vrátila sa tam, kde kedysi prežívala svoje detstvo a mladosť pod krídlami svojich rodičov. Bytovku tvorili ešte ďalšie tri byty. V jednom z nich som žila ja. A niekde na chodbe tohto starého činžiaku, ešte za našich bezstarostných dievčenských čias, vzniklo naše pevné priateľstvo. Pretrvalo až do obdobia, keď sme už obidve mali čo-to za sebou. Teda dodnes.

* * *

Bolo štvrtkové ráno. Také obyčajné, zamračené, ako väčšina októbrových rán. Bola som rozhodnutá vstať, vypiť šálku kávy, aby môj mozog začal ako-tak fungovať, a sadnúť si k počítaču, aby som konečne dokončila ten prekliaty rukopis. Písal sa mi zo všetkých najťažšie. Ešte som ani nestihla uskutočniť svoje odhodlanie, keď pri dverách zadrnčal zvonček. Strapatá Linda, bez mejkapu, bez umelej krásy, v mužskom župane väčšom najmenej o dve čísla a v rozčaptaných papučiach ešte zívala, keď som ich otvorila.

„Došli mi cigy. Nemáš nejaké?“ opýtala sa a ja som v jej očiach videla neskrotnú závislosť od nikotínu.

Otvorila som dvere dokorán a gestom naznačila, aby vstúpila do môjho kráľovstva.

„Možno niečo nájdem,“ zamrmlala som. „Minule som nejaké videla v Lukášovom stole,“ pobrala som sa do synovej izby a priam som cítila, ako sa Linde od túžby zrýchlil dych.

„Zlatý chlapec!“ zachrčala spokojne, keď som zo zásuvky vytiahla poloprázdnu škatuľku marlboriek. Okamžite sa s úlovkom pobrala k dverám.

„Kam ideš?!“ zastavila som ju prudko, celkom spokojná, že mám dôvod odložiť písanie, ktoré mi vôbec nešlo tak hladko ako inokedy.

„Potrebujem si zapáliť,“ zamávala mi pred očami cigaretami.

„Poď na balkón!“ ukázala som jej správny smer.

„Ale, veď ty ten smrad neznášaš!“ odvetila prekvapene.

Lahostajne som mykla plecami.

„Nie je ti ten župan nejaký veľký?“ zmenila som tému.

„Kedysi som ho kúpila Tomášovi k narodeninám. Hádám som ho tomu sviniarovi nemala nechať,“ víťazoslávne sa usmiala Linda.

Vyšli sme na balkón a mňa osviežil vlhký ranný vzduch. Bolo priam hriechom zapáliť si. Ale Linda nezaváhala ani sekundu.

Okrem nej aj náš sused asi potreboval svoju dávku nikotínu. Spoza murovanej steny, ktorá oddeľovala naše dosť veľké balkóny, jedínú výhodu tých úbohých malých bytov, som zacítila nielen smrad, ale aj začula jeho zvučný hlas.

„Tvoja sestra išla zasa do ulíc! Už mám toho všetkého dosť! Každý deň chodí domov navalená ako doga! Už len čakám, kedy ju zrazí auto!“ vrčal na niekoho do mobilu. Podľa tónu sme pochopili, že nervy má už celkom v kýbli a prípadní svedkovia telefonátu sú mu celkom ukradnutí. Zdalo sa mi, že som v tom nasratom hlase okrem hnevu počula aj náznak slabej túžby. Že možno by to bolo celkom dobré riešenie jeho nezávideniahodnej situácie. Nešťastnou náhodou urýchlený koniec jeho manželky by predstihol jej vedomé pomalé umieranie, ktoré si zabezpečuje radikálnym útokom na svoju pečeň.